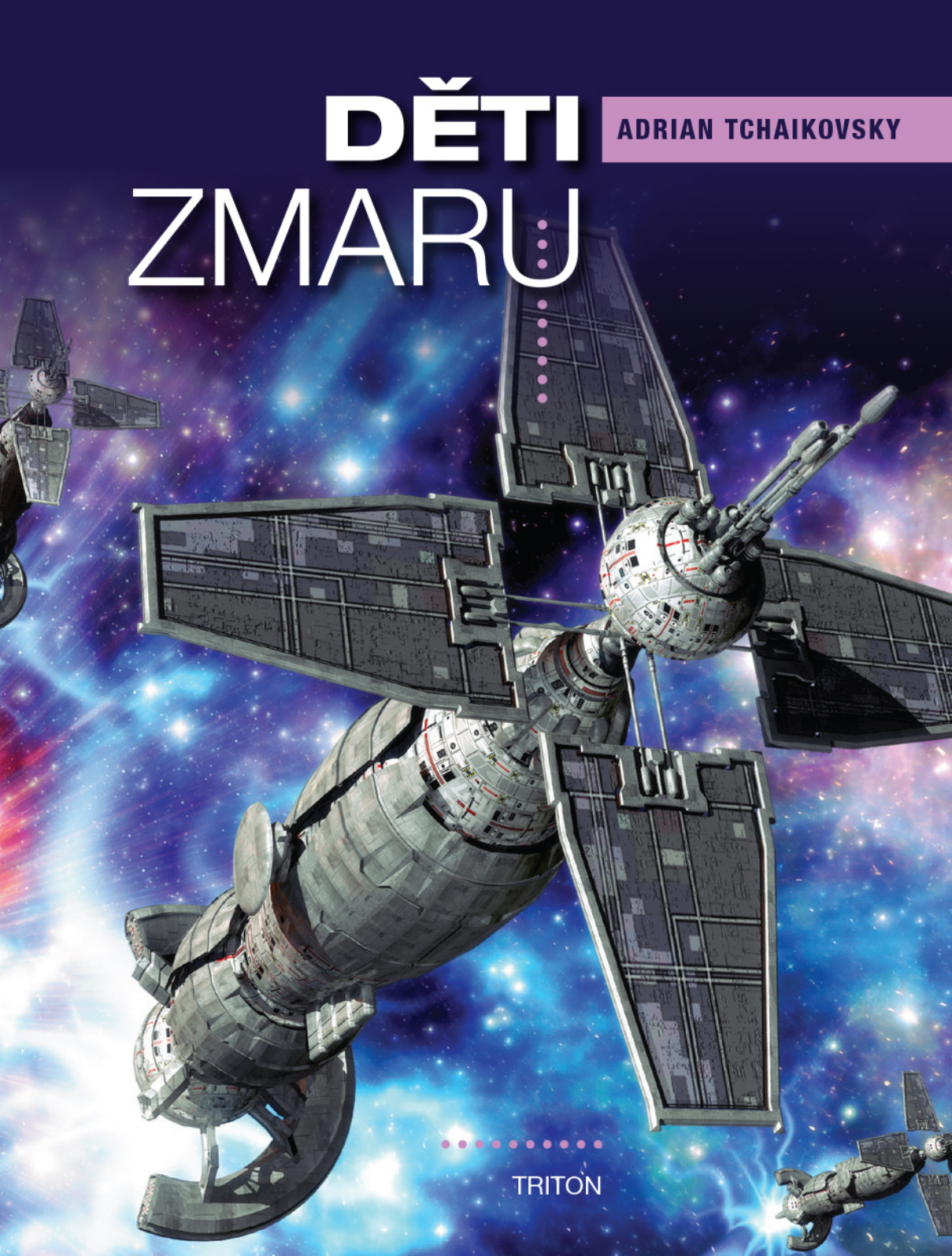

DĚTI ZMARU

ADRIAN TCHAIKOVSKY

TRITON

TRIFID

DĚTI ADRIAN TCHAIKOVSKY
ZMARU:
⋮

Adrian Tchaikovsky

Děti zmaru

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Children of Ruin

Copyright © Adrian Czajkowski 2019

The right of Adrian Czajkowski to be identified as the author
of this work has been asserted by him in accordance with the Copyright,
Designs and Patent Act 1988.

All rights reserved.

Translation © Zdeněk Uherčík, 2019

Cover artwork © Luca Oleastri | Dreamstime.com, 2020

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2020

ISBN 978-80-7553-773-7

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Pro Paola

Poděkování

Abych mohl napsat tuhle knihu, musel jsem vyždímat nemálo erudovaných mozků. Především bych chtěl poděkovat svému týmu zvláštních vědeckých poradců: Maeghin Roninové, Peterovi Coffeyovi, Philipovi Hodderovi, Nathanovi Youngovi, Richardovi G. Cleggovi, Brianovi Whiteovi, Katherine Inskipové, Andrewovi Blainovi, Stewartovi Hotstonovi, Winchellovi Chungovi, a obzvlášť Michaelovi Czajkowskému za dodatečnou pomoc s planetární mechanikou a úžasně inspirujícímu, skvělému guru designérů kosmických lodí Peterovi Godfrey-Smithovi za jeho knihu *Other Minds*, která mi byla neocenitelnou pomocí.

Kromě tohoto elitního týmu vědců patří mé díky jako obvykle Simonovi Kavanaghovi, agentovi všech agentů, Belle Paganové a všem z Pan Macmillan, kteří se podíleli na vzniku této knihy stejným způsobem, jako nanovirus urychloval evoluci různé havěti, o které jsem psal. A samozřejmě bych tuto knihu nenapsal (ani cokoli jiného) bez neutuchající podpory své nekonečně trpělivé manželky, doktorky Anne-Marie Czajkowské.

*„Když je vám dáno hledět v setbu času,
říct, které zrno vzejde, které ne...“*

WILLIAM SHAKESPEARE, MACBETH

Minulost 1

POUZE DALŠÍ GENESIS

1.

Tolik příběhů začíná probuzením. Disra Senkovi prospal desítky let. Zatímco dřímal, uplynul doma téměř celý lidský život, ale tady, v okolí jeho nevědomého těla, se čas díky relativistickému gradientu při rychlosti blízké rychlosti světla smrškl na zlomek délky lidského života. A pro něj samotného samozřejmě čas neexistoval. Zůstalo jen zapomnění a nevědomí chladné hibernační komory. Tehdy je stavět opravdu uměli.

Senkovi si zvolil způsob probuzení. Někteří jeho kolegové – které podezíral z nedostatku představitivosti – si nechali ukládat podstatné informace o jejich misi, zprávy z domova a systémové údaje lodě, aby s hlavou plnou dat mohli vyskočit z chladného spánku a s náskokem uhánět na svá stanoviště. Vzhledem k tomu, že práce, která je čekala, měla trvat desítky let, to bylo docela směšné. Senkovi nikdy neměl o většině svých kolegů zvláštní mínění.

On se, paradoxně, nechal probudit snem.

Vznášel se v teplé, průzračné vodě Korálového moře, které se v takhle neposkvrněné podobě nenacházelo už dávno před tím, než se narodil. Sluneční paprsky pronikaly pod hladinu jako miliardy rozsypaných safírů. Pod ním se rozprostírala jeho vlastní rekonstrukce zmizelého Velkého bariérového útesu, tak jak si jej dokázal představit. Pestrobarevné výběžky v odstínech červené, rudé a zelené se jako předměstí neznámého města táhly, kam až oko dohlédlo. Korálová metropole kypěla životem, všude se něco hýbalo, plavalo, poskakovalo, splývalo nebo se plazilo. Zvolna se otáčel a laskavým, téměř božským pohledem shlížel na své dílo. Napůl spící a napůl probuzený mohl vnímat radost z toho, že něco takového stvořil, ale ještě ne bolest vědomí, že originál zahynul dávno před tím, než zemře on sám.

Konečně o sobě dal vědět jeden z jeho podivuhodných přátel. Protáhl své poddajné tělo puklinou ve skále a opatrně se k němu vlnil. Oči tvora se podobaly, a zároveň nepodobaly jeho očím a měřil si ho tím falešně moudrým pohledem, jaký příroda jinak propůjčuje pouze sovám. Chobotnice – z tohoto pohledu bylo ovšem těžké určit pohlaví – k němu vystrčila chapadlo, jako když se Adam chce dotknout svého božstva, a on mu pomalu natáhl ruku vstříc.

Byl to dobrý sen. Sám ho naprogramoval. Vytvořil komplikovanou sekvenci mentálních simulací, které čerpaly z některých jeho vlastních

vzpomínek, jejichž spojením a promícháním vytvořil něco nového. Stále to bylo snové a neskutečné, ale detailní, a o to mu šlo. Také se musel s pozoruhodnou vynalézavostí vlámat do lodních počítačů, protože setkání s mořskou faunou nebylo na běžném menu budících sekvencí. Vložit neurologické sekvence do lodní databáze nebylo příliš obtížné, skutečným problémem bylo zahladit stopy po takových úpravách. Ale od té doby se často šfoural v systémech lodi, aniž by si toho kdokoli všiml. Senkovi dospěl k přesvědčení, že Terraformní iniciativa na Zemi byla neuvěřitelně nedbalá, pokud šlo o digitální zabezpečení, ale nelámal si s tím hlavu a dál pokračoval ve šfourání. Co by se mu asi tak mohlo stát?

Během svých výletů do virtuálního chrámu protokolů mise se Disra Senkovi mimo jiné ocitl tváří v tvář Disrovi Senkovimu, nebo alespoň posádkovému záznamu a posudku toho jména. Protože celá posádka byla technicky mimořádně zdatná, zajímaly ho výsledky jeho osobního hodnocení. U mise trávající několik desítek let, jako byla tahle, se hodnotily dva hlavní ukazatele, z nichž každý mířil opačným směrem. Jeden popisoval, jak dobře dokáží členové posádky pracovat v dlouhodobé izolaci a jak budou snášet odloučení od celého lidstva a toku lidských dějin. V tom byl dobrý. Druhý se soustředil na práci ve stísněných prostorách ve společnosti jiných lidí, před nimiž nemáte možnost úniku. Ohromilo ho, když viděl, že na základě tohoto jediného výsledku mu hrozilo vyloučení. Senkovi sám sebe považoval za přátelského a vstřícného člověka. Od devíti let pracoval na návrzích pseudointeligencí, aby si měl s kým povídat, a nebyl snad – víc než kdokoli jiný z posádky – už doma obklopený domácími mazlíčky? Co mohlo být lepším důkazem jeho vřelé a laskavé povahy? Míval celkem devatenáct akvárií, z nichž tři byla tak velká, že se v nich mohl potápět. Mnoho z jejich obyvatel považoval za své blízké přátele. Jak si o něm mohli myslet, že je nespolečenský, a navíc ho zasypávat takovými nespravedlivými a zraňujícími poznámkami?

Byla to od něho samozřejmě ironie. Měli na mysli lidské přátele, a to nikdy nebyla jeho silná stránka. Přesto jich pár měl a v prostředí zaměřeném na plnění úkolů, kde se všichni soustředili na dosažení společného cíle, se mu pracovalo dobře. A když došlo na zábavu, nebyl sice bavičem a duší sešlosti, ale aspoň nikomu nešlapal na nohy. A navíc podle jeho skromného názoru neexistoval člověk, který by měl vtipy raději než on. Potíž byla jen v tom, že těm jeho se nikdo jiný nesmál.

Nakonec ale jeho celková sociální nenápadnost, v kombinaci s nepopiratelnými schopnostmi, stačila, aby se dostal do posádky, a poté ho nějaká kombinace hodnocení a počítačových podprogramů vykopla na

pozici šéfa Terraformačního týmu, který spadal pod Vrchní velení, protože když už máte v týmu lehce vyšinutého génia, je lepší nechat ho kormidlovat, ne veslovat. To byl doslovný komentář psychologa, který doporučil jeho povýšení, a Senkovi, který se dostal i do téhle složky, to považoval za kompliment a hýčkal si ho.

Teď ho ale potřebovali mít vzhůru. Snažil se co nejdříve natáhnout v tom neskutečném oceánu, ale jeho prsty se nikdy nesetkaly s koncem chapadla, a všichni jeho mazlíčci tam na Zemi vzdálené víc než třicet světelných let byli dávno mrtví.

Disra Senkovi otevřel oči. Věděl, že i po probuzení ze snu má stále na tváři blažený úsměv. Rychlou kontrolou lodních systémů se ujistil, že jsou u cíle, jejich dlouhá pouť skončila a proběhlo brzdění. Posadil se a protáhl (spíš jen formálně, než že by to skutečně potřeboval, ale byl zvyklý dělat spoustu věcí jen proto, že je *lidé dělají*, jako úlitbu útlocitu ostatních členů posádky). Nebyl ve své kóji sám, ale také nebyl obklopený dychtivými členy posádky. Jeho představení mělo jediného diváka, Yusufa Baltiela z Vrchního velení.

„Šéfe,“ pozdravil ho Senkovi. Znepokojovalo ho, že nezná důvod, proč je Baltiel svědkem jeho probouzení. Senkovi měl rád jasno, pokud šlo o příčinu a následek, a obvykle byl dost bystrý na to, aby se dokázal vyhnout překvapením. Znovu zapátral v lodních systémech a zjistil, že na velkém množství dat leží embargo. Nebyla přístupná jemu ani nikomu z posádky. Pouze Baltielovi. *To není dobré.*

„Potřebuju další náhled,“ řekl mu Baltiel.

„Budu hádat – planeta tady není?“ Tenhle vtip platil u úplně prvních sond hledajících exoplanety. Data někdy ukazovala, že se v daném místě nachází planeta zemského typu, ale indikátory byly jen směsí jiných faktorů, které ten dojem vytvářely. V tomto případě už byla samozřejmě vyslána sonda, která se mohla pohybovat s podstatně vyšším zrychlením než sonda s posádkou, ověřila existenci planety schopné terraformace a vyslala nazpět zprávu. Teď by přece jen tak z rozmaru neposílali sondu s posádkou. Senkovi se opravdu nechtěl otočit a vracet se domů.

„Je tam planeta.“ Teprve nyní si Senkovi všiml, že Baltiel, který se vždy naprosto ovládal, je nezvykle napjatý. „Je tam planeta,“ opakoval. „Ale je tam problém. Zatím to držím pod pokličkou, ale je to příliš zásadní, než abych sám rozhodl. Chci, abyste to viděl.“

Kvůli datovému embargu – které Senkovimu připadalo jako dětinské řešení – museli doopravdy jít na Vrchní velení, aby viděli *tu věc*, která

Baltielu tolik rozrušila. Všichni ostatní byli zatím v klidu u ledu. Kdo by tedy mohl zmařit tuhle hru pláště a dýky? Dál zasypával systém otázkami, aby zjistil, co může a co nemůže vědět, protože počítač mu nedokázal říct, kde je hranice, dokud nenarazil na citlivé místo, a počítač zmlkl. Skutečná chůze z místa na místo byla, aspoň podle Senkoviho, něco, s čím se měla budoucnost už dávno vypořádat. Jeho nohy se jen obtížně vyrovnávaly s gravitací způsobenou rotací a namáhavě se plahočil za Baltielem, svižně kráčejícím prstencem posádky. S nelibostí zaznamenal, že Baltiel zablokoval i komunikaci se Zemí, přestože i kdyby teď chtěl volat o pomoc, trvalo by signálu třicet let a něco, než by dorazil domů. Pokud by měl Baltiel vražedné sklony, sotva by mu dokázal tak dlouho vzdorovat, vlastně vůbec.

„Povězte, šéfe,“ oslovil Baltielova záda.

Baltiel se zastavil a otočil se. Z jeho tváře vyzařoval zvláštní zápal. Senkovi sebou mimoděk trhl. *Nalezl Boha*, blesklo mu hlavou, což by byla nejhorší varianta ze všech špatných, zvláště vzhledem k posledním zprávám z domova. Během chůze namátkou procházel aktuální zprávy. Všechny byly už desítky let zastaralé, ale vypadalo to, že Země před nějakým časem prošla obtížným obdobím se vším možným, včetně protivedeckého terorismu. *Bud' rád, že jsi ve vesmíru, človče.*

„Chci, abyste to viděl.“ Tohle nebyla jen záhada pro záhadu. Baltiel se snažil odhalit, o co jde, ale nedařilo se.

Po zhruba stovce vratkých kroků došli do Vrchního velení, kde se na obrovských obrazovkách ukazovaly údaje o planetách, slunci a vizualizace cílového systému, k němuž konečně dospěli. Systém se jmenoval Tess 834 podle prastarého satelitu Země, který jej jako první objevil na nebeské báni.

Senkovi začal s tím nejviditelnějším. Přesvědčil se, že se hvězda nechystá proměnit v novu, hledal významné nesrovnalosti a mezery mezi Tess 834b, „c“ a „d“, třemi plynnými obry, kteří zaplňovali obvod pomyslného planetária a měli privilegium prvních tří písmen abecedy, protože díky jejich hmotnosti je pozemské přístroje detekovaly jako první. Dva z nich nebyli o mnoho menší než Jupiter, třetí byl o něco větší. *Vynikající meteorický štít pro naše vnitřní planety*, pomyslel si.

Ledové a kamenné planety „e“ a „f“ se nacházely ještě více vně a kroužily po osamělých drahách tak daleko, že při pohledu z nich slunce soustavy splývalo s ostatními hvězdami. Soustava měla tři vnitřní planety, z nichž jedna se doslova prodírala horními vrstvami atmosféry hvězdy a další dvě se nacházely blízko sebe v široké obyvatelné zóně, ale byly tak

rozdílné, jak jen sourozenci mohou být. Senkovi si vyvolával další data a pátral, v čem je problém. Vnější z dvojice planet, Tess 834g, byla o něco menší než Země a skrz tenkou atmosféru bez skleníkových plynů ledově zářila odraženým světlem. Téměř veškeré teplo, které na ni dopadalo, se odráželo zpátky a ztrácelo se ve vesmíru. Bez ohledu na obyvatelnou Zlatovlásčinu zónu by každá plavovlasá návštěvnice zjistila, že jí kašička nepoživatelně zmrzla. Kromě poloviny léta přímo na rovníku. Druhá planeta, a zároveň jejich cíl, Tess 834h, byla teplejší než Země, o něco málo větší, s dusnou, teplo pohlcující atmosférou, která žárlivě shromažďovala všechno, co slunce vyslalo jejím směrem. Její měsíc byl dost velký na to, aby svou gravitací dokázal způsobit příliv a udržel jí stabilní osu rotace. První průzkumy prokázaly přítomnost většiny prvků užitečných pro lidský život. Celkem vzato, jakmile by na planetě proběhla terraformace, bylo by to dobré místo pro lidské osídlení. S minimálním úsilím by zde mohli nastolit funkční ekosystém a pak by snad jednoho dne mohli přijít lidé a žít tady. Nebo sem dorazí ta šílená Kernová a ve jménu vědy provede příšerné věci. Spousta terraformačních týmů byla znechucena ze své slavné bojovnice a vůdkyně Avrany Kernové, protože její cíle se zřejmě úplně neshodovaly s proklamovaným záměrem mise, na druhou stranu Senkovi ji nesnášel i proto, že dělala všechny ty báječné věci, které by rád dělal také.

„Všechno vypadá...“ *Dobře, až na to, že to vypadalo příliš dobře, když o tom mluvil. Zvlášť obsah kyslíku v atmosféře Tess 834h byl vyšší, než by čekal. „Ach... co by...?“*

„Tohle byl jeden z našich pozdějších průzkumů,“ řekl Baltiel přes rameno. „Do té doby byly velice detailně cílené. Nevšímalý si věci kolem. Opomíjely zvláštní věci.“ *Ty podstatné věci.* Neřekl to, ale Senkovi v jeho slovech slyšel ozvěnu té myšlenky.

Během přibližování se k systému Tess 834 prováděla loď vlastní průzkum. Její přístroje byly mnohem dokonalejší než vybavení starých pátracích sond, a pořídila proto podrobný obraz objektu budoucí terraformace. Samotná loď se získaným údajům nijak nepodivovala, neuvědomovala si, že objevuje. Stejně jako pátrací sonda viděla jen to, na co se dívala. Senkovi měl podobnou potíž. Dokonce si vyvolal nejlepší vizualizaci planety, kterou loď pořídila, když kolem ní prosvištěla na brzděné orbitě kolem rudě oranžového slunce. Jediný hnědý obří kontinent, rozlehlé inkoustové moře a spirálovité chomáče mraků. „Abych byl upřímný, vypadá to jako ideální místo pro terraformaci...“

Ale Baltiel stále nic neřikal a nakonec každý zvuk v místnosti, každé zašoupání nohou, každé zašustění zapadlo do propastné prázdnoty jeho

mlčení, zatímco čekal, až Senkovi rychle prolísta data, a jako když při dětské hře vzniká iluze pohyblivých obrázků, uvidí druhou stranu mince. Po chvíli se Senkovi konečně přestal dívat na údaje jako pátrací sonda a začal je číst jako člověk. Také zůstal bez hnutí a beze slov.

Ocitli se tak daleko od Země jako ještě žádný jiný člověk před nimi, cestovali celou generaci a nechali za sebou planetu, která se propadala do politického chaosu, aby toto vzdálené těleso obdarovali životem. Ale přišli pozdě. Život zde už byl.